

8+1 σημεία
για το άσυλο
τις περιφράξεις
την αναδιάρθρωση
στο πανεπιστήμιο

ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ

ΣΤΟΥΣ ΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΟΥΣ - ΜΗΧΑΝΟΛΟΓΟΥΣ

Ανοιχτή συνέλευση ΑΠΗΜ

Κάθε Τετάρτη στις 16:00

Καφενείο

Κάθε Τρίτη στις 11:00

Στο στέκι δίπλα στο φουαγιέ πολυτεχνείου

1.

Εδώ και κοντά 15 χρόνια κάθε φορά που το κράτος αποφασίζει να προχωρήσει περαιτέρω την αναδιάρθρωση στα πανεπιστήμια ακούγεται ξανά και ξανά ένας γνώριμος αριθμός, το $v+2$. Και μαζί με αυτόν εμφανίζονται και διάφορα αφηγήματα που το συνοδεύουν υποστηρικτικά. Αφηγήματα που η ποιότητά τους κυμαίνεται μεταξύ ψέματος και ανοησίας. Τι κοστίζει άραγε ένας φοιτητής που έχει ξεπεράσει το όριο ενώ έχει ήδη χάσει όλα τα “προνόμιά” του με το πέρας του $v+2$ (πάσο, είσοδο στη λέσχη, μειωμένο εισιτήριο, στέγαση σε εστίες, συγγράμματα, κλπ.); Ποιανού τη θέση “κλέβει” άραγε όταν οι εισακτέοι προκαθορίζονται από τη σχολή και όχι από τους εγγεγραμμένους? Και όταν αυτές οι “εξορθολογιστικές” ηλιθιότητες σκαλώνουν στο εμπόδιο της κοινής λογικής, επιστρατεύονται κάποια πιο πονηρά και αόριστα ιδεολογήματα. Όπως το ότι είναι για το καλό μας να είμαστε παραγωγικότεροι και να βγούμε πιο νέοι στην αγορά εργασίας (ώστε με χαρά να μας εκμεταλλευτούν) και ότι δεν είναι σωστό να επιβαρύνουμε την οικογένειά μας. Όταν αυτά δεν πιάνουν τότε απλά είμαστε τεμπέληδες, αργόσχολοι, αχάριστοι και αχαϊρευτοι.

2.

Το $v+2$ όμως δεν είναι απλά ένα επικοινωνιακό τρικ κενού νοήματος. Είναι μια πολιτική επιλογή με πολύ συγκεκριμένο υλικό αποτύπωμα πάνω στην καθημερινότητά μας. Είναι ένα μέσο που έρχεται να εντατικοποιήσει και να πειθαρχήσει το φοιτητικό υποκείμενο. Κλέβοντάς του τον όποιο ελεύθερο χρόνο και διασπώντας κάθε έννοια κοινότητας και κουλτουρας που δεν συμβαδίζει με την αποστειρωμένη εκπαιδευτική διαδικασία. Κάθε πολιτική κίνηση ή ακόμα στιγμές κοινωνικοποίησης συρρικνώνονται μέσα στο πανεπιστήμιο υπό την πίεση του χρόνου. Εδώ και χρόνια όμως η κρίση έχει κάνει πολλούς συμφοιτητές μας να συμπυκνώνουν το χρόνο φοίτησης για να ανταπεξέλθουν, ακόμα και με κόστος στην ίδια την “ιερή” γνώση. Σίγουρα όμως με κόστος στις ζωές τους. Μεγάλη μερίδα συμφοιτητριών μας αναγκάζεται να δουλεύει παράλληλα με τις σπουδές τους, παρατείνοντάς τις. Άλλοι αναγκάζονται να σπουδάζουν από απόσταση γιατί δεν τους έπαιρνε οικονομικά να νοικιάσουν στην πόλη που πέρασαν και φοιτητές με προβλήματα υγείας χρειάζονται τα έξτρα χρόνια. Άλλες απλά επέλεξαν να αξιοποιήσουν αυτό τον χρόνο σε δραστηριότητες που τους γέμιζαν περισσότερο από την στεία περιφραγμένη γνώση ή από τη συνεχή επιδίωξη της αύξησης του ατομικού τους κεφαλαίου. Ο καθένας, λοιπόν, για τους δικούς του λόγους και ανάγκες βρρίσκει τον εαυτό του εκτός των ορίων του $v+2$.

3.

Η εκπαιδευτική αναδιάρθρωση που επιλέγουμε να μιλάμε τόσα χρόνια δεν είναι κάτι μεταφυσικό, ούτε είναι μία εμμονή της εκάστοτε κυβέρνησης (το ότι είναι κοινή στόχευση όλων μάλλον κάτι σημαίνει), αλλά αποτελεί σημαντική στρατηγική του κράτους όλα αυτά τα χρόνια ώστε να μπορέσει το μελλοντικό εργατικό δυναμικό που επιμορφώνεται στο πανεπιστήμιο να συμβαδίσει με τις ανάγκες του κεφαλαίου στον ελληνικό σχηματισμό. Επομένως, βρίσκουμε σημαντικό να περιγράψουμε πως μετασχηματίζεται η εργασία ώστε να μπορέσουμε να δούμε πραγματικά ποια είναι η κατεύθυνση αυτής της αναδιάρθρωσης. Αυτές οι ανάγκες, λοιπόν, μεταφράζονται με το νεοφιλελεύθερο μοντέλο οργάνωσης της αγοράς, όπου ο σύγχρονος εργαζόμενος θα πρέπει να είναι ευέλικτος, να μετακινείται συνεχώς από μία θέση εργασίας σε μια άλλη, με ευέλικτο ωράριο και την δυνατότητα μετακίνησης από έναν τόπο κατοικίας σε έναν άλλο. Όλη αυτή η κινητικότητα της εργασίας έχει ως αποτέλεσμα να δημιουργεί έναν αέναο ανταγωνισμό για την εύρεσή της και αντίστοιχα να απαιτείται η συνεχής αναβάθμιση της ποιότητάς της. Έτσι, κάθε εργαζόμενος για να μπορεί να συνεχίζει να εργάζεται πρέπει να αυξάνει συνεχώς το ατομικό του κεφάλαιο εξειδικευόμενος σε πολλά διαφορετικά επιστημονικά πεδία ανάλογα με την θέση εργασίας που καταλαμβάνει, να στοιβάζει skills στο βιογραφικό του και γενικότερα να είναι σε μία διαδικασία "δια βίου μάθησης". Η συνεχής μετεκπαίδευση, όμως, δεν είναι μόνο προϊόν του ανταγωνισμού αλλά αποτελεί βασική προϋπόθεση για την αύξηση της παραγωγικότητας της εργασίας συνολικά στον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής, ωστόσο το κόστος της δεν το αναλαμβάνει το κεφάλαιο αλλά ο κάθε εργάτης ξεχωριστά. Η μείωση του κόστους, λοιπόν, επιμόρφωσης του εργαζομένου, αλλά και η επισφαλιοποίησή της εργασίας, απαιτούν τον συγχρονισμό της λειτουργίας των πανεπιστημίων. Σε αυτό το πλαίσιο εξισώνονται τα δικαιώματα των ιδιωτικών πανεπιστημίων με τα δημόσια, μπαίνουν δίπλα στα περισσότερα μεταπτυχιακά, επιβάλλονται μικρά και ευέλικτα πτυχία. Αυτό ακριβώς είναι η σύνδεση του πανεπιστημίου με την αγορά.

4.

Αυτή η διαδικασία μετασχηματισμού των σχέσεων εργασίας συντελείται παράλληλα με την κεντρική προσαγή του κεφαλαίου για μία φτηνή, πειθαρχημένη εργατική δύναμη όπου η αναπαραγωγή και συντήρησή της θα αναλαμβάνεται εξ' ολοκλήρου από το φορέα της με την απόσυρση του κράτους πρόνοιας και την συνεχή ιδιωτικοποίηση των παροχών του. Αντίστοιχα, στα πανεπιστήμια η επίθεση στο φοιτητικό υποκείμενο έχει ως στόχο και την αύξηση του κόστους φοίτησης μέσα από το κόψιμο διαφόρων παροχών (λέσχη, εστίες, συγγράματα, κλπ). Σε πρώτη φάση απέκλεισε όλους τους $v+2$ από τα όποια φοιτητικά "προνόμια" και η εμβάθυνση της μεταφοράς του κόστους συνεχίζεται και στους υπόλοιπους. Οι εστίες, η λέσχη, κλπ αποτελούσαν και αποτελούν δομές μέσα από τις οποίες

το κράτος επωμιζόταν κομμάτι του κόστους αναπαραγωγής των φοιτητών. Τα τελευταία χρόνια το κράτος αποσύρεται από αυτές. Οι θέσεις στις εστίες και οι μερίδες στη λέσχη μειώνονται ενώ ταυτόχρονα τα κριτήρια γίνονται ολοένα και πιο περιοριστικά. Ο έλεγχος στη λέσχη συνεχώς αναβαθμίζεται πετώντας έξω αρχικά τα μη φοιτητικά υποκείμενα, αργότερα τους μη έχοντες πάσο και τώρα όσους δεν έχουν κάρτες σίτισης. Η κατεύθυνση, λοιπόν, είναι αυτές τις παροχές να τις δικαιούνται όλο και λιγότεροι. Το ολοένα και μεγαλύτερο κόστος της αναπαραγωγής μας μετακυλιείται από το κράτος και το κεφάλαιο στις πλάτες μας. Μέχρι στιγμής αυτό δεν έχει πραγματοποιηθεί εξ' ολοκλήρου καθώς οι πολύχρονοι αγώνες και οι κοινωνικοί συσχετισμοί έχουν δημιουργήσει ρωγμές στην πολιτική του πανεπιστημίου.

5.

Βλέπουμε μέσα στις γενικές συνελεύσεις να καταγγέλλεται, ως αιτία της αύξησης του κόστους φοίτησής, η υποχρηματοδότηση των πανεπιστημίων και η εισροή των εταιρειών σε αυτά. Πράγματι, ως ένα βαθμό είναι αλήθεια. Το πανεπιστήμιο, όντως, συνεργάζεται με τον ιδιωτικό τομέα τόσο μέσα από ερευνητικά προγράμματα όσο και μέσα από την ανάθεση λειτουργιών σε ιδιώτες. Ωστόσο, θα λέγαμε πιο σωστά ότι τα πανεπιστήμια σιγά-σιγά μετατρέπονται τα ίδια σε επιχειρήσεις με το πρόσχημα της αύξησης της χρηματοδότησης από άλλους πόρους. Η ελλιπής χρηματοδότηση είναι στρατηγική του κεφαλαίου για να κάνει πιο παραγωγικά και κερδοφόρα τα ελληνικά ιδρύματα. Το κράτος, οι πρυτάνεις, οι κοσμήτορες και κάθε λογής καθηγητάδες-μάναιτζερ εδώ και χρόνια έχουν επισφαλιοποιήσει και εντατικοποιήσει τις σχέσεις εργασίας και φοίτησης σύμφωνα με την μορφή που παίρνει η εργασία στην αγορά με πρόσχημα την δημοσιονομικής προσαρμογή και εκουχρονισμό.

6.

Άρα, στην πραγματικότητα οι ροές κεφαλαίων στο σύγχρονο πανεπιστήμιο δεν έχουν απλά μειωθεί. Κυρίως, κατευθύνονται σε δραστηριότητες που έχουν να κάνουν με τις δικές του ανάγκες, εντείνοντας ταυτόχρονα την εκμετάλλευση που πραγματοποιείται μέσα από την υποτιμημένη και πολλές φορές απλήρωτη εργασία μας. Έτσι, λεφτά δεν υπάρχουν για τους φοιτητές οι οποίοι παράγουν άμισθα έργο σε ερευνητικά προγράμματα μέσα από τις διπλωματικές εργασίες (οι οποίες μάλιστα σε πολλά τμήματα είναι υποχρεωτικές για να βγάλουμε την σχολή), ούτε για τις πρακτικές που πολλές φορές είναι άμισθες ή στην καλύτερη με εξευτελιστικούς μισθούς των 200 ευρώ. Σίγουρα όμως το κάθε αφεντικό μπορεί να συνεχίζει να καρπώνεται υπεραξία μέσα από την εκμετάλλευση της εργατικής μας δύναμης. Έτσι, οι διδακτορικές δεν παίρνουν χρήματα στις περισσότερες σχολές (και σε όσες παίρνουν είναι ελάχιστα) για τα μαθήματα και τα εργαστήρια

που διδάσκουν, τις επιτηρήσεις, τις διορθώσεις γραπτών και διπλωματικών που κάνουν, νευραλγικών, δηλαδή, λειτουργιών των εκάστοτε τμημάτων τα οποία εξαρτώνται από την απλήρωτη εργασία τους. Και αντίστοιχα το διοικητικό προσωπικό, οι εργαζόμενες στην λέσχη, οι καθαριστές και γενικότερα ένα μεγάλο κομμάτι των εργαζομένων, οι οποίοι δουλεύουν με συμβάσεις ορισμένου χρόνου, με μειωμένα μεροκάματα και ελαστικά ωράρια.

7.

Από όσα έχουμε δει όλα αυτά τα χρόνια, χρήματα υπάρχουν μόνο για φύλακες, ερεύνα και μέτρα ασφαλείας τα όποια χρόνο με το χρόνο γίνονται όλο και περισσότερα, όλο και πιο αναβαθμισμένα. Κλειδωμένες σχολές με ρολά ασφαλείας στις εισόδους, πόρτες ασφαλείας στις αίθουσες, λουκέτα και κάγκελα που περιφράσουν το campus αποτελούν το όραμα της πρυτανείας για ένα σύγχρονο και ανοιχτό πανεπιστήμιο που πλέον παίρνει μορφή μπροστά στα μάτια μας. Οι περιφράξεις αυτές συνοδεύονται από ελέγχους και face control στους χώρους του πανεπιστημίου, συνεχείς περιπολίες από φύλακες με μηχανάκια και ένα πρωτοεμφανιζόμενο “περιπολικό” με στόχο να αποκλείσουν κάθε τι μη-φοιτητικό. Συχνά η διασφάλιση της καθαρότητας εξασφαλίζεται με τραμπουκισμούς και ελέγχους φοιτητικών πάσο τόσο από φύλακες που φαίνεται να δείχνουν υπερβάλλοντα ζήλο, όσο και από αυτούς, που παρότι μέσα από τις διαμορφωμένες κοινωνικές σχέσεις αντιλαμβάνονται την ανάγκη μας να υπάρξουμε στους χώρους, έχουν πειθαρχηθεί, μέσα από εσωτερικούς ελέγχους. Η συγκεκριμένη πολιτική της διοίκησης αποτελεί συνέχεια των προκατόχων της και αυτό φανερώνεται από τους διαχρονικούς αποκλεισμούς στην λέσχη και τους πιο πρόσφατους στην κεντρική βιβλιοθήκη όλων των “μη φοιτητικών” υποκειμένων.

8.

Οι περιφράξεις αυτές, λοιπόν, βλέπουμε ότι εντάθηκαν ποιοτικά και ποσοτικά με την ολική κατάργηση του ασύλου η οποία μετατρέπει το πανεπιστήμιο σε έναν απλό δημόσιο χώρο. Στην ουσία αυτό που συμβαίνει είναι η ελεύθερη κυκλοφορία μπάτσων σε όλα τα μήκη και πλάτη του campus με τον ταυτόχρονο αποκλεισμό της υπόλοιπης κοινωνίας, των φοιτη(ρι)ών το βράδυ και γενικότερα όλων όσων δεν έχουν κάποια δουλειά στο “ανοιχτό” πανεπιστήμιο. Η ύπαρξη μπάτσων μέσα σε σχολές δεν είναι μια εικόνα που δεν έχουμε ξανά δει. Όποτε κρινόταν αναγκαίο για το κράτος επενέβαιναν όλα αυτά τα χρόνια. Το ζήτημα της εισβολής των μπάτσων μέσα στο πανεπιστήμιο δεν καθορίζεται νομολογικά, αλλά από την δυναμική των κοινωνικών σχέσεων. Το άσυλο δεν διαφυλάσσεται από έναν νόμο αλλά από την δυναμική των κοινοτήτων αγώνα εντός του πανεπιστημίου, των ανθρώπων γενικότερα που δραστηριοποιούνται μέσα του σε καθημερινό επίπεδο. Γίνεται όμως ελεύθερη διακίνηση ιδεών? Απ’

ότι καταλαβαίνουμε τελικά, η ελεύθερη διακίνηση ιδεών για το κράτος και το πανεπιστήμιο είναι η απρόσκοπτη υπεραξία του κεφαλαίου μέσα από την έρευνα, τις εταιρείες, τα ερευνητικά projects των φοιτητών και όποια γνώση παράγεται εντός της ακαδημαϊκής κοινότητας. Αντίστοιχα, σημαίνει αποκλεισμός της ελεύθερης δραστηριότητας όλων όσων οι ανάγκες τους δεν χωράνε στις προσαγές του κεφαλαίου, όλων εμάς που βλέπουμε τις επιθυμίες μας να περνάνε μέσα από τους κοινωνικούς αγώνες.

+1

Από την πλευρά μας δεν θα αφήσουμε την αναδιάρθρωση των πανεπιστημίων να περάσει από πάνω μας. Δεν θα αφήσουμε την περαιτέρω υποτίμηση των ζώων μας μέσα από την μετακύλιση του κόστους φοίτησης στις πλάτες μας. Απέναντι στις προσαγές του κεφαλαίου για όλο και μεγαλύτερη παραγωγικότητα, για όλο και πιο εντατικοποιημένες σπουδές εμείς πάντα θα βρίσκουμε τους τρόπους να τις αμφισβητήσουμε. Γιατί πολύ απλά οι επιθυμίες μας δεν μπορούν να χωρέσουν στην περιφραγμένη γνώση που μας μαθαίνουν στο εκπαιδευτικό σύστημα. Οι ανάγκες μας δεν μπορούν να ικανοποιηθούν μέσα από την υποτιμημένη, αλλοτριωμένη εργασία που μας επιφυλάσσεται. Ασφυκτιούμε με τον τρόπο που οργανώνονται οι κοινωνικές σχέσεις στο σήμερα, μέσα στην εκμετάλλευση, στην καταπίεση και στην αποξένωση. Ενώπιον στην βία αυτή της καθημερινότητας που βιώνουμε να μπλοκάρουμε συνολικά τις λειτουργίες του πανεπιστημίου ώστε να αρνηθούμε έμπρακτα τις συνθήκες ζωής που μας προορίζουν. Ή καλύτερα για να μπορέσουμε βρούμε τους τρόπους και τους χρόνους για να χτίσουμε σχέσεις μεταξύ μας που ξεπερνάν τα στενά πλαίσια του κεφαλαίου. Να μαζικοποιήσουμε τις γενικές συνελεύσεις και να τις μετατρέψουμε σε κοινότητες αγώνα που θα μπορέσουν να απαντήσουν στις ανάγκες και στις επιθυμίες μας πέρα από τις επιδιώξεις των παρατάξεων και της γραφειοκρατία τους. Να αρθρώσουμε εκείνα τα αιτήματα τα οποία θα αμφισβητούν την φοιτητική μας ιδιότητα μέσα από την οποία δομείται η εκμετάλλευσή μας. Να υπερβούμε τους διαχωρισμούς που ορθώνονται ανάμεσά μας μέσα από κοινότητες που θα χωράνε και άλλες προλετάριες, από τους μετανάστες που αποκλείονται από το πανεπιστημιακό campus και τις πόλεις μέχρι τις εργαζόμενες εντός και εκτός πανεπιστημίου που οι μισθοί τους συρρικνώνονται.

**ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΔΕΙΧΝΕΙ
ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΟΥ**

**ΑΣ ΤΟΥ ΤΑ
ΣΠΑΣΟΥΜΕ**

blog: aphm.espivblogs.net

email: aphm.aphm@gmail.com

